

1. **Redzi – Mans kalps, ko Es neatlaižu; Mans izredzētais, labpatika Manai dvēselei. Es liku Savu Garu uz viņa, lai viņš nes tautām taisnību.**
 2. **Viņš nebrēks un netrokšņos, un viņa balsi nedzirdēs uz ielas.**
 3. **Ielūzušu niedri viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs Uzticīgi viņš nesīs tiesu.**
 4. **Viņš nepagurs un nekritīs, kamēr viņš nodibinās taisnību virs zemes. Uz viņa norādījumiem cer jūras salas.**
 5. **Tā saka dievība Kungs, kas radījis debesis un tās izplatījis, kas cēlis zemi ar visām tās augļiem, kas devis dvašu tautai, kura uz tās dzīvo, un Garu tiem, kas uz tās staigā:**
 6. **Es, Kungs, tevi aicināju taisnībā, ņemu tevi pie rokas, pasargāju un tevi iecēlu par derību tautai un par gaismu citām tautām,**
 7. **lai atvērtu acis akliem, atsvabinātu no cietuma apcietinātos, ārā no cietuma tos, kas sēž tumsībā.**
 8. **Es, Kungs, tas ir Mans vārds, Savu godu es citam nedodu, nedz Savu slavu elkiem.**
- Jesaja 42:1–8**

Mīļā draudze!

Ziemassvētku laiks Baznīcas gadā ir ļoti piepildīts laiks. Tur tiek atzīmēti visādi notikumi, kas ir aprakstīti pārsvarā Mateja un Lūkas evaņģēlijos. Pēc Kristus piedzimšanas, Jēzu uzmeklē gudrie no austrumiem. Šis stāsts ir Zvaigznes dienas centrā. Bet tas nav vienīgais. Šajā laikā tiek pieminēts, kā Jēzus un Viņa vecāki ir spiesti bēgt no ķēniņa Hēroda uz Ēģipti, no kurienes viņi atgriežas tikai pēc Hēroda nāves. Vēl tiek atzīmēta Jēzus vārda došanas diena, un kā Viņš jau jaunībā izrāda īpašu gudrību Jeruzālemes templī. Šis svētdienas centrā ir Jēzus kristības. Tās notiek jau daudzus gadus vēlāk, kad Jēzus ir pieaudzis. Ar to sākas Marka evaņģēlija stāstījums par Jēzu. Tātad, cilvēkam, kas nebija lasījis pārējos evaņģēlijus, bet zināja tikai Marku, viss sākās ar Jēzus kristībām, bez nekādiem eņģeļiem, gudrajiem, ganiem un lopiem. Kā tas būtu, ja mēs Ziemassvētku vietā atzīmētu Jēzus kristības?

Es Jums īsumā nolasīšu pantus no Marka evaņģēlija 1. nod.: **“Un notika, ka tanīs dienās Jēzus nāca no Nācāretes Galilejā un tika Jāņa kristīts Jordānā. Un tūdaļ, no ūdens izkāpdams, viņš redzēja debesis atveramies un Garu kā balodi uz Viņu nolaižamies. Un balss atskanēja no debesīm: “Tu esi Mans mīļais Dēls, uz Tevi Man ir labs prāts.”**

Ja Lūkas evaņģēlijā Dievs atklāj Savu gribu ar eņģeļu starpniecību, tad šeit pie Marka ir tā, ka Dievs pats atklāj Sevi Jēzum. Tātad Jēzus saņem divas lietas – Svēto Garu un Dieva vārdu. Ko tas nozīmē mums, ka Jēzus saņēma Garu un Dieva apsolījumu? Līdzīgi kā ar Ziemassvētkiem, kad tas nevienu neinteresētu, ka Jēzus piedzima pirms vairāk kā 2000 gadiem, ja mēs neatklājam Jēzus nozīmi priekš sevis, tā arī šeit: *plikais* fakts, ka Jēzus tika kristīts un ka Viņam bija Dieva atklāsmē, mums neko neizsaka, ja neredzam saikni ar savu dzīvi. Tam ir jābūt tā kā pēc kodolreakcijas, kad veidojas radioaktīvas vielas, kas staro vēl daudzus gadu tūkstošus pēc šī notikuma. Tas patiesi ir Dieva vārds, kas cauri visiem laikiem spēj mūs uzrunāt.

Evaņģēlists Marks, aprakstot Jēzus dzīvi pēc šī notikuma, skaidro, kā šie vārdi izpaužas Viņa dzīvē, un attiecīgi atspoguļojas Jēzus mācekļu un līdzcilvēku dzīvē. Kad Jēzus dziedināja slimos un darīja brīnumus, viens otrs sāka pārdomāt, vai caur Jēzu nedarbojas Dievs. Toties, kad Viņš nomira pie krusta, nekas no Viņa godības nebija palicis. Tikai ciešanas un vilšanās. Kur te bija Dieva Gars, kas tas par Dievu, kas Savu mīļo Dēlu pamet un atstāj ļaundaru rokās? Un ko Jēzus nāve izsaka par cilvēku būtību – par viņu lētticību, egoismu un cietsirdību?

Tās ir lietas, kuras saprotam tad, kad paši piedzīvojam grūtības un ļaunumu. Jautājums – vai tas ir viss? Marka evaņģēlijs beidzas ar vēsti par to, ka Jēzus ir augšāmcēlies un ka Viņu varēs satikt Galilejā tur, kur viss sākās. Lasot evaņģēliju, satiekam Jēzu. Dievs runā caur šiem notikumiem uz mums. Arī mēs tiekam kristīti – Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Arī mums tiek dāvināts Gars un Dieva apsolījums. Arī mēs caur Jēzu esam Dieva bērni. Tā kā Jēzus kristības bija Jēzus darbības un sludināšanas sākums, arī mēs esam aicināti būt par Jēzus lieciniekiem saviem līdzcilvēkiem.

Ja lasām šodienas vārdus, tad tur atklājas ne tikai nākotnes dimensija, bet saistība arī ar pagātni. Izrādās, ka ne tikai Jēzus dzīve var mums dot izpratni par šo notikumu, bet arī vārdi, kas rakstīti pravieša Jesajas grāmatā 500 gadus pirms mūsu ēras. Tas bija laikā, kad no jūdu tautas viena daļa bija pavadījusi gandrīz sešdesmit gadus izsūtījumā Bābelē. Starp tiem bija pravietis, ko mēs saucam par otro Jesaju. Laikā, kad daudzi iekārtojās svešumā, kad pieņēma to, ka viņu Dievs ir piedzīvojis sakāvi, ka viss, kas tiem kādreiz bija svēts, ticis apgānīts un izpostīts, Dievs atkal sāka runāt uz Savu tautu. Otrais Jesaja bija viens no praviešiem, kas piedzīvoja Dieva atklāsmi. Viņš pravietoja, ka drīzumā izsūtītie varēs atgriezties savā tēvzemē un doties pa to pašu ceļu, ko mēroja gudrie, kas redzēja zvaigzni pie debesīm par liecību, ka ir piedzimis jūdu ķēniņš.

Līdzīgi kā daudzi ārzemju latvieši nebūt nav sajūsmināti par iespēju atgriezties, arī toreiz daudziem tas likās nereāli. *“Ko mēs tur darīsim? Tur tikai drupu kaudzes ir palikušas, no kā mēs dzīvosim? Šeit mēs vismaz esam nodrošināti.”* Nu tā, pierādi tagad, ka patriotismam ir kāda nozīme. Otrais Jesaja uzskatīja to par savu uzdevumu, iedrošināt savus tautiešus, ka tā patiešām ir Dieva dota iespēja – sākt no jauna. Un viņš liecināja par to, ka Dievs sagatavos Savu kalpu, kas nesīs Dieva svētību ne tikai izsūtītajiem, bet visiem zemes iedzīvotājiem. Mēs šodien nevaram pateikt, ko viņš ar to domāja. Skaidrs ir tikai tas, ka pirmie kristieši attiecināja šos vārdus uz Jēzu, un ka arī pats Jēzus Sevi identificēja ar šo kalpu.

Es vēlreiz nolasīšu pirmo daļu: ***“Redzi, tas ir Mans kalps, ko Es neatlaižu; Mans izredzētais, pie viņa Manai dvēselei ir labpatika. Es liku Savu Garu uz viņu, lai viņš nes tautām taisnību .”***

Pirmais pants ir gandrīz vārds vārdā līdzīgs ar atklāsmi, ko saņēma Jēzus pie Savām kristībām. Arī šeit Dievs apsola Savu Garu, arī šeit Viņš izpauž Savu labpatiku pret Savu kalpu. Kāpēc tas ir tik svarīgi, ka Dievs to pasaka? Tikai tad, kad mēs zinām, ka Dievs mūs mīl, mēs varam doties tālāk un stāties pretī visām tām negācijām, kas mums ir apkārt. Tā ir ar šo nezināmo kalpu, tā ir ar Jēzu un tā ir arī ar mums, kad mēs satiekamies ar bezcerību, vienaldzību un pretestību.

“Viņš nebrēks un netrokšņos, un viņa balsi nedzirdēs uz ielas. Ielūzušu niedri viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs. Uzticīgi viņš nesīs tiesu. Viņš nepagurs un nekritīs, kamēr viņš nodibinās taisnību virs zemes. Uz viņa norādījumiem cer jūras salas.” Dieva kalps nebūs skaļš, ar lielu *pompu*, ar ārēju spožumu. Tam nav jāizpaužas ar lieliem darbiem un vārdiem, bet tas var notikt arī klusumā, tā, ka neviens cits no malas to nevar pateikt. Tā ir mana sirdslieta, es palieku ar Jēzu, ka Viņš mani lieto, lai kas arī notiek. ***“Kad viņš tika sodīts un spīdzināts, viņš padevās un neatdarīja savu muti kā jērs, ko ved nokaušanai, un kā avs, kas paliek klusa savu cirpēju priekšā; tā viņš aplusa un neatdarīja savu muti.”*** Viņš taisnību nedibina uz vājo rēķina, bet ir pacietīgs, mācot Dieva vārdu. Pats galvenais, ka Viņš paliek uzticīgs Dievam, pat tad, kad Viņam ir jācieš.

Ja vēlamies sekot Jēzum, tad pats galvenais ir, ka mēs turamies pie Viņa. Dievs dod Savam kalpam uzdevumu, nest taisnību tautām, atvērt acis aklajiem un atbrīvot apcietinātos no cietuma. Jēzus vairākkārt uz šiem vārdiem atsaucas, un uzskata tos par mērauklu Savai darbībai.

Atvērt acis aklajiem – tas ir skatīties uz šo pasauli Dieva mīlestības gaismā, ka mēs skatāmies gan uz sevi, gan uz saviem līdzcilvēkiem kā uz Dieva radījumu, kas Dieva acīs ir vērtīgāks par zeltu un sudrabu, akcijām un dividendēm. Ja es pats jūtos novērtēts, ja es pats tam uzticos, ka Dievs mani pieņem, tad es arī citus varu pieņemt. Un bieži ir tā, ka tieši nepatika pret citiem liecina par nepatiku pašam pret sevi.

Atlaist cietumniekus brīvībā. Tas ir, ka tāpat kā jūdi piedzīvoja atbrīvošanu no Ēģiptes verdzības un iespēju atgriezties no Bābeles izsūtījuma, tā arī šodien Dievs mūs aicina atstāt aiz sevis tās lietas, kas mūs tur gūstā, kas mūs verdzina. Jā, tas var būt, ka mums vēl kādu laiku ir jāiztur grūtības, netaisnība un ļaunums, bet tas nenozīmē, ka mūs var garīgi salauzt. Dievs darbojas dziļāk nekā mēs to redzam. Viņš sāk ar mūsu sirdīm, ķeras klāt pie ļaunuma saknes, un tādā veidā izmaina mūsu dzīvi. Pat nāves tumsa nevar mūs šķirt no Kristus mīlestības! Lai šī gaisma ienāk mūsu sirdīs! Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 09.01.2011. /